

maatte være nogen Anledning til at gjøre nogen Forandring i de saaledes bestaaende Regler, drifter jeg mig ikke til at blande mig, men der er dog et enkelt Punkt, som jeg ønskede her at fremdrage. Det forekommer mig, at Spørgsmaalet om, hvorvidt der kan tillægges de Betænktheder, der af den ærede Ordfører for Mindretallet er bleven fremsførte mod Lovforslagets § 13, nogen afgjørende Vægt, maa noget beto paa, om det kan antages, at de mindre Vandløb i noget særdeles vidt Omfang ere blevene og fremdeles ville blive Gjenstand for Kontrol. Det forekommer mig, at Betænkthederne ville noget formindstes, hvis Forholdet er dette, at de mindre, offentlige Vandløb just ikke i noget stort Omfang ville komme til Eksistens, saaledes at Kredsen af de private Vandløb vilde indskrænktes. Herom maa der jo have dannet sig nogen Erfaring i den Tid, i hvilken Loven af 17de Januar 1859 har bestaaet, og jeg for mit Vedkommende vilde ganske vist ønske en Oplysning om, hvorledes Forholdet i den Henseende faktisk har stillet sig, om det er i noget forholdsvis stort Omfang, at mindre Vandløb ere blevene undergivne offentlig Kontrol.

H. C. Nielsen: Det er ogsaa med Hensyn til Vædringsforslaget under Nr. 26 til § 13, at jeg ønskede at gjøre nogle faa Bemærkninger. Det er jo Thinget bekendt, at jeg paa ekstraordinær Maade kom ind som Suppleant i Udvalget. Jeg paafførkede Vren, men jeg kan ikke sige, at jeg ventede mig stor Nytte eller Forsnielse af min Tiltræden, henset til det Tidspunkt, da jeg kom ind i Udvalget. Jeg ansaa det ikke for passende at bede mig fritagen, men jeg indsaa Bænktheden af paa et saadant Standpunkt at træde ind, da Udvalget havde forhandlet i flere Maanedes og Meningerne naturligvis saa at sige vare fastslaaede, da Grupperne havde dannet sig, og Enhver havde bestemt sit Standpunkt. Det kunde ligesaa lidt falde mig ind at tænke, at jeg som Enkeltstaaende skulde forsøge de allerede betydelige Vædringsforslag til Loven. Jeg gik altsaa væsentlig strax ud fra, at det for mig dog vilde blive Resultatet at slutte mig til den ene eller den anden Side, til den ene eller den anden Gruppe, og, uden just at sværge til en Sæne, blev det ogsaa Tilfældet. Jeg kom til i det Væsentlige at slutte mig til den Side, som repræsenteres af den ærede Ordfører (Mourier-Petersen) og min ærede Sidemand (Drenbøll), og dem har jeg i alt Væsentligt kunnet følge med. Det er egentlig kun i dette ene her foreliggende Tilfælde, Vædringsforslaget under Nr. 26 til § 13, at jeg har stilt mig fra dem. Jeg bemærker dette, ikke fordi jeg tror, at det kunde have nogen som helst Interesse for det høie Thing at vide, hvilken Stilling jeg har havt i Udvalget eller ikke, men kun netop med Hensyn til, at jeg ved dette

Vædringsforslag har stilt mig fra, jeg vil sige, mine to Fæller i den øvrige Del af Sagen. Jeg vil dermed betegne min bestemte Anskuelse af Sagen. Jeg vil dermed betegne, at jeg ikke vilde have stilt mig fra dem, jeg ellers troede at kunne følge, naar jeg ikke havde havt den bestemte Anskuelse, at Vædringsforslaget var rigtigt, og det har jeg. Der er saameget mere en Grund for mig til at yttre et Par Ord, som mit Navn er nævnt i Betænkningen med Hensyn til § 13, hvor det siges, at det ene Medlem — og derved menes mig — af rent praktiske Grunde fraraader Lovudkastets Bestemmelse. Na ja, det kan ogsaa siges, at det er af praktiske Grunde, at jeg ikke har kunnet slutte mig til Lovforslaget paa dette Punkt, og jeg lægger der betydelig Vægt paa, om Lovforslagets Bestemmelse i § 13 med Hensyn til de mindre Vandløbs Bedligeholdelse er noget Nyt eller noget allerede Bestaaende. Var det noget Nyt, havde der ikke eksisteret nogen Regel eller nogen faktisk Sagttagelse med Hensyn til Bedligeholdelsen af de mindre Vandløb, havde Sagen stillet sig ganske anderledes for mig; men den praktiske Betydning faar Vædringsforslaget for mig derved, at det indeholder den Regel, som faktisk har fundet Sted og finder Sted, og som efter min Formening ogsaa — og deri bestyrkes jeg ved den ærede sidste Taler's Udtalelser — er stemmende med den hidtil bestaaende Lovgivning. Denne Regel har bestaaet i en Arrække, i en Memestealder; den, har bestaaet, uden at der, mig bekendt, er reist Indvendinger derimod fra Vedkommende, uden at det, mig bekendt, har fremkaldt Ulemper eller Klager. Den er bleven en faktisk anerkjendt Tilstand, og naar den er det, skulde der efter min Formening være ganske særlige Grunde tilstede for, at man skulde komme ind paa en anden Regel; der skulde være bestemte Ulemper, Feil, Mangler eller Paaklager tilstede for at forlade dem, og dette efter min Mening saa meget mere, som jeg tror — jeg skal dog ikke deri lægge noget Svar til den sidste ærede Taler — at de mindre Vandløb næsten udtømmende allerede ere undergivne det saakaldte Regulativ. Naar der endnu fremkommer Spørgsmaal om Reguleringer af mindre Vandløb, er det efter min Erfaring i de fleste Tilfælde i Grunden kun Supplementer eller Tillæg til de i en Kommune eller et Sogn bestaaende Regulativer, hvori der optages et Vandløb mere. Dog er der ogsaa Kommuner, hvor man har ladet de senere Aar gaa hen, og aldrig har havt noget Regulativ, men disse Tilfælde ere efter min Erfaring kun Undtagelser. Deri søger jeg ogsaa en Grund til ikke at gjøre Forandring i et Forhold, som efter min Mening ikke har vist Mangler. Jeg veed nok, at man siger, at det er et naturligt Forhold, at Bedligeholdelsen knytter sig til Nytten og Fordelen, og jeg skal ikke bestrebe, at denne Regel nu betragtes som en høiere staaende Regel. Det er ogsaa derfor, at min Be-